

der overlod det til Kommunalbestyrelserne gennem Vedtægter, der skulde stadfæstes af Indenrigsministeriet, at indskrænke disses Antal. — Man var imidlertid ved Affattelsen af denne Lovbestemmelse faare uheldig. Lovbestemmelsen gaar nemlig kun ud paa, at det er de i Næringsloven 1857 § 58 omhandlede Næringsbrug, der kunne indskrænkes ved Vedtægt — altsaa kun Værtshusholdere, Restaurationer og Konditorier — men man undlod at vedtage en lignende Bestemmelse for de Beværtningsnæringer, der omhandles i Loven af 1857 § 59, nemlig Krohold og Gæstgiveri. Som Følge deraf ansaa Ministeriet sig ikke beføjet til at stadfæste lignende Vedtægter for disse Næringsbrug, og Følgen deraf er da praktisk bleven denne, at den hele Bestemmelse i § 9 i Loven 1873 egentlig er bleven ganske illusorisk. Thi vel er der i de Købstæder, hvor man har faaet Vedtægter, ikke i væsentlig Grad givet nye Borgerstaber paa Værtshusholderi, af den Grund, at Antallet deraf er saa stort, at man endnu ikke siden 1873 er naaet ned til den Grænse, vedkommende Vedtægt har sat — i alt Fald er det vist Reglen — men det nyttede ikke noget, thi de, der vilde have Udkomst til Beværtning, toge saa Gæstgiverborgerstab, og dreve saa paa dette Gæstgiverborgerstab i Virkeligheden den samme Næring, som de egentlige Værtshusholdere drive, og man kunde ikke imødegaa denne Tendens paa anden Maade end ved at forhøje den aarlige Afgift meget bethydligt ud over, hvad der svares af Værtshusholderi. Derved er afstedkommet et Forhold paa dette Omraade, som er i højeste Grad beklageligt, og som jo ogsaa navnlig her i Hovedstaden, har givet Anledning til mange og vanskelige Forhandlinger.

Med Hensyn til disse Bestemmelser, som altsaa ere gældende paa det Omraade, der behandler selve Udskænkingsretten, er Regeringen nu fremkommen med et Forslag, som i alt væsentligt er overensstemmende med det Forslag, Næringslovkommissionen til- lod sig at anbefale, og hvis Vedtagelse jeg for mit Vedkommende maa erkende vilde være et ganske overordentlig Fremstridt paa dette Omraade. Regeringens Forslag har nemlig for det første fjernet den Uligged, der hidtil har bestaaet mellem Land og By, derved, at det paa alle Omraader, baade for Land og By, for Fremtiden har gjort enhver Beværtningsadkomst afhængig af en Bevilling. Medens man i Byerne hidtil har kunnet drive Beværtningsnæring paa almindeligt Borgerstab, men derimod paa Landet skulde have Bevilling, gaar Regeringens Forslag ud paa, at i denne Henseende

skal Lovgivningen være ens for Landet og Byerne. — Regeringens Forslag lægger derhos — og det tillægger jeg stor Betydning — særlig Tild paa, om jeg saa maa sige, at opelste Afholdsbeværtninger, af stærme om de Beværtninger, der overhovedet ikke besatte sig med at udskænke spirituøse Drikke. — Og hvad jeg ogsaa anser for at være et stort Fremstridt, er, at Forslaget fra Regeringens Haand ikke blot som hidtil omfatter Brændevin og andre destillerede stærte Drikke, men tillige og med de samme Bestemmelser omfatter Udskænkning af Vin og alkoholist D. — Regeringens Forslag fastholder dernæst i det væsentlige de samme strengere Bestingelser for at faa Udkomst til Beværtningsnæringen, som Loven af 1873 fastsatte, og det forhøjer meget væsentlig den Afgift, der skal svares af Beværtningsnæring. — Der er et andet Forhold, som Regeringens Forslag ogsaa behandler, og som har voldt mange Ulemper lige over for de Vedtægter, der trindt omkring i Købstæderne ere tilvejebragte til Ordning af Beværtningsnæring; det er nemlig med Hensyn til Retten til at genoptage Næringen. Efter Loven af 1857 er det enhver beværtningsdrivende tilladt blot ved en Erklæring til Dyrigheden at frasige sig Retten til Udskænkning af Brændevin, og denne Ret hviler saa, medens han i øvrigt driver sin Beværtning, altsaa uden Udskænkning af disse Drikke. Han er imidlertid berettiget til til enhver Tid atter at optage Udskænkingsretten, og som Følge deraf er der trindt omkring i Købstæderne en forholdsvis stor Mængde af disse hvilende Beværterborgerstaber, som man ikke ved, hvilket Øjeblik de atter kunne blive kaldte til Live, hvilket derfor hertilgore har gjort de Vedtægter, man har faaet tilvejebragt, aldeles virkningsløse. I den Henseende har Regeringsforslaget indsat en Bestemmelse, som jeg i øvrigt med Anærtendelse ser, at man i det andet Ting ogsaa har godkendt, nemlig den, at Genoptagelsen af saadanne nedlagte Beværterborgerstaber med Ret til Udskænkning ikke efter et vist Tidrum kan finde Sted, at de i et vist Tidrum kun maa genoptages et bestemt Antal Gange og efter denne Tid maa anses som bortfaldne. — Endelig indeholder Regeringsforslaget en Række Bestemmelser, som man tidligere har savnet i Lovgivningen, om, hvad der paa dette Omraade maa anses for at være fri Næring.

Jeg skal ikke komme ind paa Detailler. Jeg nærer nogen Tvivl ved enkelte af disse Bestemmelser, men jeg erkender paa den anden Side, at andre af dem i det andet Ting have faaet en Affattelse, som jeg giver For-